

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPOORTERS

Redactie : R. Künzel en F. van Willigen
Redactie-adres : R. Künzel, Adm. de Ruyterweg 200''', tel 127171

No. 36

december

1959

HOLPERIKELEN

In het uur der bedranging is het, dat wij bezorgd, doch opgewekt ons tot U richten. Immers de mens vraagt naar zijn bestemming. Zullen wij eerlang van bier en bar verdreven slechts boven ons weten het idel afdakje van papier-maché, gepapt uit de duizendmaaldruizend Kaas & Brood-edities ?

Of wel, mogen wij ons volgend jaar bezitters weten van een statig patricierspand ? Wij hopen het laatste. Met hoeveel genoegen ook wij onze psychische uitwerpselen boven Uw hoofd willen houden, zodat U het gevoel krijgt ook zonder de binten en spanten van het Westeinde innerlijk verbonden te zijn. Toch achten wij het preferabel op een nieuwe sociëteit Uw vernietigend kommentaar op ons werk in ontvangst te nemen.

Daarom besloten Uw redakteuren te stemmen voor het voorstel van het bestuur, en verplichtten zij zich f. 50.- op te brengen.

Daarom kunt U ons elke ochtend om zes uur met een wankel wagentjespinazie en mandarijnen naar de Hallen zien vervoeren.

Daarom kunt U ons enkele uren later tussen de goederenwagens van de Rietlanden zien schuifelen met balen marihuana.

Daarom houden wij ons in de namiddag verdacht op bij de Nederlandsche Bank. Je kunt nooit weten.

Daarom chanteren wij reeds enige tijd onze intiemste vriendinnen.....

Wij verwachten van U niet minder. Wij verkneukelen ons nu al bij de gedachte in ons nieuwe honk U te ontmoeten en dan te weten, dat ook U hebt kromgelegd.

Oom Kaas & Oom Brood

Voorstel tot WIJZIGING VAN HET HUISHOUELIJK REGLEMENT

a) Algemeen

1. Kaas & Brood bestaat maar nauwelijks.
2. Er dienen niet meer dan twee nummers per jaar uitgegeven te worden

b) Van de redakteuren

1. Kaas & Brood kent slechts twee redakteuren. De derde wordt onthoofd.
2. Eén der redakteuren draagt een baard. De ander zij hem hierbij behulpzaam.

c) Van de vermenigvuldiging

1. Nummers, die voor meer dan driekwart leesbaar zijn, moeten ten spoedigste op de redaktieburelen worden ingeleverd.
2. De stenciller behoeft slechts een half oog op zijn werk te werpen, maar dat moet hij dan ook doen.
3. Gij zult niet Uws naasten geschriften verscheuren.

d) Van de lezers

1. Het is de lezers verboden kritiek te leveren op de inhoud van Kaas & Brood.
2. De lezers mogen spreken met de redakteuren van Kaas & Brood, maar moeten hun handen thuis houden.
3. Het is de lezerressen van Kaas & Brood ten strengste verboden enige intimiteit na te streven met een der beide redakteuren, daar dit blad slechts uit frustratie is vol te schrijven.

-----o-----

Daar het lettertype kleiner geworden is, heeft de redactie zich over de benoeming van een nieuwe redakteur van aanvullende vruchtbaarheid beraden. Naders berichten volgen.

-----o-----

Waakse Blazers

Wij schrijven de
Zesde van de slachtmaand.

Brakke Grond, daar waar het zout der aarde en het licht der wereld een neonlusthof hebben geformeerd.

Wie een das had, had hem omgedaan, wie geen vrouw had, had die van een ander. Inauguratie. Niet minder dan x leden werden erin geroyeerd. Onherroepelijke hamerklop leidend tot ontworteling, ontmochtering, ontvoogding.....

Van onze verslaggever :

Receptie. Onder ongedwongen kout onderhield men zich nog geruime tijd met het bestuur, terwijl verversingen werden rondgedeeld. (Onder het bleke sherrylicht het bestuur, een felle halve maan; slagorde met glimlach om de zich uitstreckende handen der aardbewoners).

Avondmaal. Wij hielden een dankstond over het gedachte. En zie, Lucas rees op en sprak tot de vergaderden. Wij aten.

Pauzeconcert. Er zijn vele pianisten op aarde, doch wie evenaart Mosterd. Van Bach tot Brubeck en weer terug. M.F. als diskantbeiaardier. En Community-hymensinging.

Cabaret. Fleurige ideeën, vaak gekortwiekte uitvoering in de teksten. Spel daarentegen leuk : de spelers stonden er achter met hun volle lichaamsgewicht. Troelala was misschien wat te vrijblijvend, maar met beloften voor een toekomst.

Met steun van het zgn. Bidland Combo (hun spel was o.i. voortreffelijk) schroefde men zich op tot een geanimeerde schoolbalstemming. De bout bleek helaas niet dolgedraaid. Ondanks verwoede pogingen van een onzer medewerkers de menigte op te zwepen tot een vruchtbaarheidsdans, verliet men in nuchtere staat de feestruimte. Aan mijn lijf geen gemieter was ook voor de koude nachtlucht het motto waaronder hij ons te verstaan gaf, dat we op straat onwelkom waren. Zodat we naar de

societeit gingen. Ons in alle kilte nederzetten en elkander aanstaarden, tot onsterfelijke muziekjes opnieuw probeerden het heidendom in ons wakker te schudden. Maar ja, wij waren allen andersdenkenden.

Toch bleek weer eens de naar binnen gekeerde kracht van de Olofspoort. Met jassen aan bewoog men zich zwijgens in de societeit, maar tastbaar voor kou en de ander. Men vraagt zich wel eens af hoever deze vereniging moet krimpen om de kracht van zijn kern ten volle te kunnen benutten, maar zeker is, dat de ene, ondeelbare, waarlijk orthodoxe Olofspoort bestaát, ergens onder de winterjassen.

-----C-----

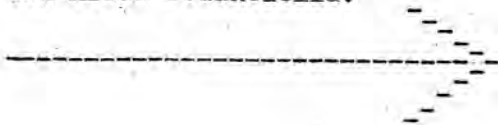
Het voorlaatste oordeel

Geloof U, dat wij onrechtvaardig geweest zijn, te hard in ons oordeel? Wij verzekeren U, dit was het beste van het beste uit de ingeleverde werken. Meent U, dat wij op onverantwoordelijke wijze gecoupeerd hebben en zinnen uit hun bezielde verband gerukt? Ach, de auteurs zelf zullen U kunnen verzekeren, dat door onze bewerking juist hun werk in het juiste verband is geplaatst.

Dacht U dat het fijnzinnig ritme van hun proza niet meer te voelen is in deze neutrale gestencilde vorm? Pakpapier, vrienden, grauw papier zou nog niet grauw genoeg zijn om hun stralende originaliteit te verhullen.

Laten wij oppassen. Laten wij niet te zachtzinnig worden. Slecht proza is geen reden om iemands inauguratie te weigeren, dat is waar. Maar het kon geen kwaad zulk een persoon, op het moment, dat hij zijn schande dreigt te vergeten, hieraan zachtjes te herinneren. Want wij onthouden U, en op de jongste dag zult U weten, dat U geen verhaaltje hebt willen schrijven over het Bacchisch onanisme of de libido's der aterlingen. En als U ter verantwoording wordt geroepen, zullen wij getuigen en wij zullen spreken: Drek, drek.

Zo. En nu maar op zoek naar een nieuw redaktielid.

V A N D A A G

"In de bordelen van Storyville vonden vele jazzmusici een bestaansmogelijkheid." Dit en nog vele andere wetenswaardigheden zoudt U kunnen leren, wanneer U zich, zoals wij, op de nieuwste litteraire werkjes van onze jongezellen(innen) zoudt geworpen hebben. Ja, jongens en meisjes, dit was niet mis. Wij hadden alles verwacht, maar niet dit, dit ontzaglijke, dit verbijsterende, dit nxtrjhghchch.

Ter verduidelijking een voorbeeld. Eén van onze onderwerpen luidde : De Stroom. De heer Verhulst vangt zijn pittige beschouwing over dit onderwerp aan met de aangrijpende woorden : "Hierboven leest U een woord van slechts 6 letters "Stroom". Ik zal nu proberen op dit stuk papier te schrijven, wat mijn eerste gedachte was bij het lezen van dit woord." Nu, mijnheer Verhulst slaat aan het proberen, daar niet van, én op dat stuk papier van 'm. U had het moeten zien. Luistert U nog even naar de magistrale afsluiting : "Nu hoop ik, dat U zult willen inzien, dat voor mij als eenzame toeschouwer, die toch ook deel van de levensstroom uitmaakt, deze stroom fascinerend is en dat ik ondanks alle fouten, die er gemaakt worden, blij ben, dat deze stroom, waar we ons niet genoeg mee bezig kunnen houden, bestaat en zal blijven bestaan, als tenminste iedere bewoner van onze aarde het met dit stukje in grote trekken eens zou zijn" (Ja, ja. red.)

Mej. H. Groenteman leverde ons een adembenemende beschouwing over wat U kan gebeuren, als U niet tijdig de badkuip verlaat, wanneer de vuile stroom wegvloeit. "t Was me het stroompje wel." merkt zij o.m. op. Ja dat geloven wij ook. U ziet het voor U.

Ook in haar poezie trekt zij een lijn met haar generatie; één citaat ter verduidelijking :

"Mijn vingers boren in die wand van DREK, DREK"

"Waarom als God te zien is voor ons allen !"

God's riolen zijn ondoorgrondelijk.

R. Nieuwenhuys schreef ons ; "Ik ben een olievlek en ben al minstens 300 jaar oud". Ernstige twijfel aan het onderscheidingsvermogen van de KMK wekten bij ons de volgende versregels van Heer A. Kriek : "Al ben ik dan een hond, heeft men het recht mijn vrijheid in te perken ?" Af, Kriek, af, met zoveel vragen ! "Daarvoor is", jammert hij verder, "ja, geen enkele grond / behalve dan voor vlerken !"

De mensen in de bus keken zorgelijk. Er hing nog mist. Ik had mij toch niet in de afspraak vergist ? "Halte Beekgrond", had hij gezegd door de telefoon. Hij hielp mij met uitstappen. Een korte stevige mannenhand. Wij zaten aan de koffie. Toen begon hij te spreken. Over zijn leven. De grote Wesselo. "Noem me maar Jan", zei hij. En ik moest denken aan zijn woorden : "O, doffe dagslaapwandelaar..." De duisternis had het woud reeds doordrongen toen ik wegging.

B. de Groot laten we voor zich-zelf spreken : "De gedachten, die men krijgt, hangen nauw samen met punt twee : de gedachte dat de schilderij kunst met 't inslaan van de abstracte weg op een doodlopend pad is verzeild geraakt, of liever, in een doodlopende slob, aan het einde waarvan slechts realistische perspectieven zich openen : terugkeren tot de realiteit of zich de kop stoten."

Op de opschudding, die na deze woorden achterwege bleef, reageerde de Heer Misset met de woorden : "Koppen dicht. De ma-joor brulde. Hij vroeg aandacht voor de dominee."

Avondwijding. Wij lezen voor U uit het evangelie van Cornelissen, vers 1 t/m 6 :

"Oermoeder baart kind
kind groeit, volwassen
paart het met de moeder
als hoogtepunt verdwijnt het kind
baarmoeder, oermoeder, kind
de sexuele cyclus is rond."

Toch is het geen kwaai jonger.

De Heer D. Furth legt een proeve in reisbeschrijving af, die onze zinnen soms op bedenkelijke wijze wist te prikkelen : "De metro het orgaan van Parijs, waar je de Parijzenaars leert kennen. Met hun rooie wijn neuzen, alpinopetjes. Of keurig gekleed soms en soms zijn ze dik met een overall aan. En dan de vrouwen, als je daar aan denkt vergeet je totaal waar je het over hebt (trouwens waar had ik het ook weer over)." Nou, over dat orgaan toch, mijnheer Furth.

"Heel wat zuiverder vonden wij de geluiden van Wim Holl. Iets van de nieuwe geest, die het verenigingsleven doortrokken heeft sinds haar inauguratie : "Laten wij blij zijn om alles. Hype, hype, hoera ! Vooral als je zelf je witte plezierpijpijjes draait."

De Heer van Weerlee verschaftte ons het materiaal voor een

anale finale. Lekker vies joh.
"Messire Lao, de beroemdste
man van zijn tijd,
had bevaren alle zeeën
had bereisd de vreemdste landen
maar hij was
niet gelukkig - o. nee
hij ging niet genoeg naar de C
O Wee, O Wee
O.W.C. "

-----o-----

voor Mira

Necropolis

In de brandsteenwarme dodenstad
Ben ik alleen;
Eer zwaar, gesluierd lopen.
Om de verminkte zucht pilaren
Gluren de muskieten;
Hun praten is een angstpsychose.

Het tijdsontwrichte meesterwerk
Van strakgespannen
Blauw - en wit - en roodbruin compositie
Is nu een bloedstof grui stapijt
Met overal rondom
Gebroken kalksteen vormen.

O hitte van een droomruffe,
O doffe dagslaapwandelaar
Symbolen van verschroeide glorie
Symbolen van de tijd zijn zij.

Jan Wesselo

-----o-----

Margöt
de toonladder die ik
steeds maar herhaal
simpele toon
rode kersen van mijn eenvoudig
geloof in
God.

D. van Weerlee

I K G A E E N G R O O T S P E L S P E L E N

'Ces povres resveurs, ces amoureux enfans' dit citaat van Huyghens, achterop het titelblad van Nooteboom's eersteling, moet bedoeld zijn als een schild tegen het albegrijpende glimlachje van de volwassene over zijn verhaal. De angst van het slechte geweten heeft het er neergezet; je voelt je tegenwoordig ook niet meer op je gemak, als je je naaktheid in deze wereld zo goed en zo kwaad als het gaat moet bedekken met de klederen van de droom. Dat, terwijl je niet anders meer ziet dan konfektie. En je voelt je vlug beschaamd, wanneer je leven in het kuise seizoen verkeert. Dan draag je nog niet de kleren van de (zwarte) keizer, maar die van oude goden.

Fournier was een god. Hij had geen verontschuldigend citaat nodig. Zijn grootheid is boven elke lach verheven. "Le grand meaulnes" is ongetwijfeld een der grootste scheppingen, niet alleen in de wereldlitteratuur (der volwassenen), maar ook in wat we de puberteits-litteratuur zouden kunnen noemen. De kindertekening heeft zich een eigen plaats verworven; hij wordt gewaardeerd buiten de academische normen om. Zijn waarde ligt in de spontaneiteit, waarbij elke theoretische overweging achterwege kan blijven. Zou het niet mogelijk zijn om in de litteratuur een onderscheid te maken tussen het werk van volwassenen en de produkten van de puberteit, waarin de werking van het lot de onbevangenheid nog niet in een habijt van techniek en kritiek heeft gewurmd? Ook volkskunst wil slechts beoordeeld worden door die normen, die hij zelf wil. Puberteit is het laatste station in de levensroute, dat je eigen naam draagt; slechts zij, die niet teveel om zich heen

kijken, zullen zich er iets van herinneren en er iets mee kunnen doen op de tocht naar de afgrond. Slechts zij worden kunstenaars.

Immanuel Bedweter

Het meisje Ludmila stapte uit haar zolderkamer en liep de straat op. "Ik moet hem vinden", dacht ze, "ik zal hem vinden." Ze wist helemaal niet waar hij op dat moment zou zijn. Ergens, wist ze, zou ze de jongen Marcus tegenkomen.

De mensen zei en van hem, dat hij gek was. Zijn moeder was een verdwaalde godin, zijn vader een denker. Hij woonde over het water; voor zijn huis stonden twee bomen. Het meisje Ludmila geloofde niet dat er iemand werkelijk contact met hem had, omdat zijn gezicht altijd weer herinnerde aan zijn half-god-zijn. Het meisje Ludmila was bang voor dit onsterfelijk-vreemde. Zij was bang voor de jongen Marcus. Ze zocht steeds naar hem, maar steeds durfde ze hem niet te vinden.

De jongen Marcus zat in zijn kamer en dacht na over het meisje Ludmila. "Ze is bang", dacht hij. "Ze is bang me in de dood te verliezen. Daarom durft ze me niet te vinden. Ze is nog heel ver en ze verdwaalt af en toe, maar ik weet dat ze komt. Ze zal in deze kamer zijn en ze zal bij me zitten en naar me luisteren en dan zal uit haar ogen die oneindig grote angst verdwijnen, die haar lichaam doet trillen. Ze zal weten dat ik haar liefheb. Ze zal weten dat ze me niet zal verliezen.

Ze zal weten dat tot in eeuwigheid onze geesten verbonden zullen blijven. Ze zal weten dat de liefde onsterfelijk maakt"

De jongen Marcus stond op en liep naar het raam. Hij voelde dat de boomtakken voor zijn huis bewogen, hij voelde dat de wind sterker werd, hij voelde dat Ludmila naderde.

De benen van het meisje Ludmila bewogen zich als de benen van een marionet. Het meisje Ludmila was een marionet geworden.

Ludmila wist niet meer waar ze naar toe ging en waarom. Ze wist niet meer dat ze aan de andere kant van het grote water liep. Ze wist niet meer dat ze liep.

Ze zag de weg niet meer, de bomen, de koeien.

Ze zag alleen Marcus. Hij lag op een bed en dacht.

Toen ging ze zijn kamer binnen. Op dat moment werd ze weer bang voor Marcus. Hij zag in haar ogen die grote angst, die haar lichaam deed trillen.

"Waarom ben je gekomen?" zei hij.

Ze gaf geen antwoord, de vraag bereikte haar niet.

"Ik weet waarom je gekomen bent," zei Marcus. "Je bent gekomen omdat ik je liefheb en omdat jij mij liefhebt."

"Je bent bang voor me omdat je niet weet wie ik ben.

Je bent bang, me in de dood te verliezen, maar je weet niet wat de dood is. Je ziet niet dat de bomen elk voorjaar weer groen zijn en je vergeet dat de bloemen na elke winter weer opkomen. Je gelooft dat ik een soort Übermensch ben, die eeuwig zijn sterfelijk lichaam bewaart. Je bent aan je lichaam gehecht, je durft er geen afstand van te doen."

Het meisje keek hem aan zonder te spreken.

Marcus zag dat de angst uit haar ogen verdwenen was.

Ze kwam naast hem zitten op de grond en streelde zijn knie.

"Je bent nog lichaam," zei hij.

"Ja," zei ze, "Ik leef nog. Als ik in de buurt van de Dood ben, zal ik het teruggeven aan deze planeet. Nu is het nog van mij en ik wil het gebruiken."

"Hoe zul je weten dat je in de buurt bent van de Dood?" zei Marcus.

"Ik weet het," zei Ludmila, "Ik voel het. Hij nadert. Ken jij de Dood, Marcus?"

"Ja," zei Marcus, "Ik ben zijn zoon."

"Ik wil samen met jou doodgaan, Marcus."

"Ja, we moeten samen doodgaan. Wij kunnen niet apart sterven. Wij houden van elkaar, de liefde verbindt de zielen. Wij zullen elkaar in de dood liefhebben."

"Wanneer zullen we sterven, Marcus?"

"Ik weet het niet....." zei Marcus.

De jongen en het meisje liepen in het donker over de dijk. Aan hun rechterhand glinsterde het water met miljoenen glimmende kraalooogjes. Het begon te regenen. De druppels speelden een tokkelend ritme op het water en op de weg. Overal was water en overal waren glinsterende kraalooogjes. De sterren aan de hemel en die in het water schenen van een zelfde materie.

De jongen en het meisje wisten niet meer van welke materie zij waren. Ze voelden zich opgaan in het bewegende water. Ze hoefden niet meer te spreken om elkaars gedachten te weten, want deze waren één geworden. De zwarte hemel bleef regenen

en Ludmila en Marcus wisten niet meer waar de dijk ophield en het grote water begon.

Ze sloegen hun armen om elkaar heen en drukten zich tegen elkaar aan. Ze werden geheel omgeven door water; het kwam van alle kanten. Naarmate het water ze omgaf, voelden ze hun eigen materie wijken.

"Ik ben niet meer ik," dacht Ludmila, "we zijn alleen nog maar wij."

"...we zijn nu bezig te sterven....het water stijgt....of daalt....we hebben samen nog twee benen en twee armen.... we zijn een boom geworden met takken....of een zoutpilaar misschien....nu worden we een licht, lichter....we zweven in het water....alles is water....donker....glinsterend..
..de kraalooijes groeien....glimmen....glinsteren....groeien.....

De volgende dag rogende het nog boven de stad en boven het water dat zich boven hun droom gesloten had.

W.J.

-----o-----

De kultuur, de kultuur is geen vuilnisbak,
dus hou je rommel in je zak.

H.S.

-----o-----

Verslag van het Weekend :

Er waren drie slaapzalen.
Wij zullen het niet Ras vergeten.

-----o-----

miles davis

wij missen steeds de laatste kans
er slaat een signaal door de regen
wij missen steeds de laatste kans
rimpelende inkt met hier en daar een zwijgend
licht een oog dat naar iets anders kijkt

de kleuren van de paring
losgelaten in de nacht de straten
huiveren niets huilt in de stilts
dan mijn stap

dan treed ik in paleizen
van verblindheid ik word opgedeeld
in duizenden vensters gespleten
door hun zwijgen zoek ik het geluid

dat stilstaat als op een stad
een langgerekt gehuil een vreemd
park, vol verleiding en toch
hecht de stem van één slechts
aan het woord

er slaat een signaal door de regen
morgen zal ons hart weer onbenoemd
vergeten

M.F.

ik zoek het eerste woord, het allereerste
een kleine zucht waarmee ik alles kan verklaren
de bescheiden geweldigheid van bomen
(natuurlijk lossen alle takken, alle stemmen
zich in gedempte ruimte luchtig op)
het speels horizontaal van bloemen, geel en
wit (en rood daar waar mijn blik blijkt
heen te dwalen)
ik zoek het eerste woord, het allereerste

M.F.

Vestdijks geheugen

Hij is een archaeoloog die graaft op een heuvel. Hij staat op de heuvel en graaft een ring om zich heen. Structuren, oeroude gangen worden zichtbaar. Hij is gefascineerd en graaft verder. Hij kan niet meer weg en maakt zijn ringgeul steeds breder en dieper om zich te weer te stellen tegen angst en verveling. Hij graaft de grond onder zijn voeten weg en hangt in de lucht. Nu bekijkt hij alles nog veel beter, maar hij kan niet weg. Hij graaft zichzelf op en daarna zijn schep. Daarover schrijft hij drie dikke brieven naar huis.

Het zelfopererend, schrijvend, voorschrijvend, voorlevend gehangen heeft zich een predestinerende rol toebedacht, waar geen actie meer mee concurreren kan. Zo wordt eroriek tot schrijftroon; schrijven : niet hoeven leven. Het achterwaarts bestaan leidt tot steeds ruimer terrein van beschouwen, schaduw van schaduw van schaduw, steeds meer d.i. steeds minder.

Zich zelf zien zien is al hoogst bedenkelijk, zien dat men zich zelf ziet zien is uitgesproken literatuur. Dat kan nooit goed gaan. Het einde is te wachten binnen tien jaar. Maar De dood betrapt en Terug tot Ina Damman blijven. Zij vormen het beginpunt, het toen nog niet loszwevend zich herinneren van de vader, dood, angst de geliefde, die daarna fragmentarisch en onschaaelijk gemaakt de boeken blijven vallen.

R.K.

-----o-----

De redactie rekent het zich tot een eer U te mogen uitnodigen voor een gedichtenprijsvraag. Vrolijk U onze sombere dagen voor Kerstmis vat op met zoetvloeiende epen, strelende jamben en parelende sonnetten. Wie daar het best in slaagt, krijgt van ons een fles wijn.

-----o-----

ik moet eens verdwaald zijn
in deze wereld ik weet het de zon
scheen tot onder mijn huid een koele bries
verdwaald in deze grijze mensenhoop
ben ik

want naast mijn tafel hoor ik de verwachting
een blauwe zee een blauwe lucht en
vlaggen vlaggen op een boulevard
aan mijn voeten de golven een verre reis
verdwaald ben ik
aan mijn tafel
en aan mijn raam zijn de wolken
herinnering aan witte wollen beesten
een verre reis
want de geluiden van huizen
zijn niet zonder die zachte piano van daarstraks
die akkoorden heb ik als een zonnehoed
meegenomen verdwaald
in de heggen der mensen

soms verandert een polder als een orgel
van klank, soms maken de mensen lavaai
als was ik gestorven zo hoor ik dat
ik moet eens verdwaald zijn
in deze wereld ik weet het

Weet U dat het gironommer 9200, Amsterdamsche Bank, Leiden, gereserveerd is voor een Brandfonds van het Leids Studenten Corps ? Het topschuim van onze samenleving, de witte kraag van het nationale glaasje pils is in Minerva gevormd tot gelegenheidsspreker, tot die vertrouwde groep van functionarissen, die met passende ijver linten knippend wegen en bruggen voor het publiek toegankelijk stellen. Zij stonden bij hun brandende societeit te wenen. Dit staat ons nog te wachten vrienden, de diepste smarten, wanneer het laatste stukje kalk van onze vertrouwde bovenzaal onderbazuingeschal naar beneden stort. Maar wij, Olofspoorsters, hebben één gunst van de hemel verworven, wij zien de kalamiteit aankomen. Wij wisten ons te wapenen, wij stortten elk f. 50.- voor een nieuwe societeit.

-----o-----

elk speelt zijn rol en krijgt zijn deel :
mijn penis is een pijp kaneel.

W. v.d. K.

-----o-----

Deze pagina is gereserveerd voor Uw inzending voor een volgende keer. Stuur deze pagina dan terug naar Admiraal de Ruyterweg 200''''.